

Čáslavický školáček

Zimní číslo

Školní časopis
ZŠ a MŠ Čáslavice
2016/2017

ZŠ a MŠ
ČÁSLAVICE

Milí čtenáři,

Vánoce a hlavně vánoční prázdniny se pomalu blíží. Abychom vám to čekání zkrátili, vydali jsme pro vás další číslo našeho školního časopisu. Zvažovali jsme, že bychom ho udělali celé vánoční, tedy zaměřené pouze na Vánoce, ale nakonec jsme se rozhodli jinak, protože byste se nedověděli, co všechno se u nás na škole od září dělo, a to by byla přece škoda.

A tak jsme tradičně zhodnotili několik akcí, které nás provázeli v uplynulých měsících, přidali jsme povedené práce žáků z hodin slohu a taky nějaké luštění a trápení pro vaše učení zmožené mozečky.

Přejeme vám příjemné i zábavné chvíle při četbě našeho časopisu a především všem přejeme moc hezké Vánoce a šťastný nový rok 2017.

Ilustrátoři, kteří se podíleli na tomto čísle časopisu:

Lukáš Svoboda, 9. ročník - titulní strana

Agáta Jeřábková, 7. ročník - vánoční baňka

Aneta Moudrá, 7. ročník - Červená karkulka

Eliana Křivánková, 6. ročník - okurka v košíku

Sára Gothardová, Tadeáš Parkan, Jana Fojtíková, 3. ročník - princezna a čertíci

BYLO - NEBYLO

ZÁŘÍ

- 1. 9. proběhlo na terase školy slavnostní zahájení školního roku 2016/2017.
- 21. 9. přijela organizace STŘED se svým programem za žáky 7. a 8. ročníku.
- V úterý 27. 9. odjeli žáci 9. ročníku do Třebíče, kde navštívili K-centrum Noe v rámci protidrogové prevence.

ŘÍJEN

- V pondělí 3. 10. děti z mateřské školky a naši prvňáčci zhlédli v třebíčském divadle Pasáž pohádku Krysáci.
- V sobotu 15. 10. se konal pro zájemce turistický pochod na Vranovskou přehradu.
- V úterý 18. 10. proběhlo pokračování programu STŘED v 7. a 8. třídě.
- Ve stejný den odjeli žáci 3. a 4. ročníku na dopravní hřiště, které je součástí areálu ZŠ Bartušková v Třebíči - Borovině. Nejdříve absolvovali teoretickou část v učebně a poté si i přes nepříznivé počasí vyzkoušeli své znalosti a dovednosti při jízdě na kolech.
- Ve čtvrtek 20. 10. již tradičně žáci 9. ročníku navštívili Mezinárodní veletrh vzdělávání Didacta v budově SPŠT Třebíč.
- 24. 10. odjela celá škola na bruslení do Moravských Budějovic
- V úterý 25. 10. absolvovali žáci dějepisnou exkurzi ve Žďáru nad Sázavou, kde navštívili kostel sv. Jana Nepomuckého a Muzeum nové generace
- V době podzimních prázdnin ve středu 26. 10. se zájemci z 8. a 9. ročníku zúčastnili exkurze po památkách Vídně. Kromě jiného žáci této možnosti využili k tomu, aby si prověřili své získané znalosti z hodin německého jazyka.
- V pondělí 31. 10. děti z 1. - 6. ročníku sledovaly v třebíčské Pasáži novou filmovou pohádku Strašidla od Zdeňka Trošky.
- Poslední říjnový den v odpoledních hodinách vyrazili žáci IX. třídy na Úřad práce v Třebíči, kde pro ně byl přichystán program vztahující se k volbě jejich budoucího povolání.

LISTOPAD

- V pátek 18. 11. v rámci ředitelského volna si mohli žáci i se svými rodiči zaplavat v plaveckém areálu Laguna, kde měla škola zarezervované dvě plavecké dráhy a celý aquapark.
- V úterý 22. 11. odcestovali žáci 8. a 9. ročníku do Moravských Budějovic, kde navštívili SŠ řemesel a služeb.
- Odpoledne 24. 11. k nám do školy přijeli učitelé a studenti z Obchodní akademie a Hotelové školy Třebíč se svým programem Roadshow. Žáci II. stupně se tak

dověděli užitečné informace o studiu na této škole, viděli ukázky dovedností stávajících studentů a také si mohli sami vyzkoušet míchání drinků, modelování cukrářských výrobků, vyřezávání ovoce a focení ve fotokoutku.

- Od 25. 11. byl zahájen plavecký výcvik pro žáky 3. a 4. ročníku.
- V sobotu 26. 11. podnikl turistický kroužek další podzimní výpravu, tentokrát na zříceninu hradu Rokštejn.
- V pondělí 28. 11. k nám do Čáslavic přijeli herci z Divadla pro školy z Hradec Králové, aby nám zde zahráli dvě představení. Žáci 1. - 5. třídy zhlédli „Africkou pohádku aneb Podivuhodná dobrodružství doktora Holuba“. Veselou formou se děti dozvěděly i něco o Africe a seznámily se s postavou známého cestovatele a lékaře Emila Holuba. Žákům druhého stupně předvedli dva mladí talentovaní herci hru s názvem „Legenda V+W aneb Příběh Osvobozeného divadla“. Toto představení bylo zaměřeno na seznámení s tvorbou legendární dvojice komiků Voskovce a Wericha. Obě hry byly velmi povedené, vtipné, takže se u nich dobře bavily nejen děti, ale i pedagogové.

PROSINEC

- Ve čtvrtek 1. 12. se celá škola zúčastnila filmové premiéry pohádky Anděl Páně 2. Po skončení filmu zůstali žáci druhého stupně v Třebíči, přesunuli se na zámek, kde měla každá třída svůj program (prohlídka zámku, baziliky, program o mineralogii a o Vánocích).
- V pondělí 5. 12. poctili svou návštěvou naši školu Mikuláš s anděly a čerty. Mikulášská nadílka opět proběhla v režii žáků 9. ročníku.
- Středa 7. 12. a čtvrtek 8. 12. patřily na škole projektu s názvem Mléko a my, do kterého se v rámci soutěže přihlásili naši šestáci. Ve skupinách po čtyřech navštívili jednotlivé třídy i mateřskou školu, aby seznámili ostatní s mléčnými výrobky a důležitostí jejich konzumace.
- Ve čtvrtek 15. 12. proběhlo autorské čtení spisovatelky Michaely Fišarové, jež byla za svou prvotinu „Nikolina cesta“, kterou představila žákům druhého stupně, oceněna „Zlatou stuhou 2013“ za nejlepší knihu pro mládež. Pro žáky prvního stupně si připravila autorské čtení o knize „Náš dvůr má tajemství“.
- Stejněho dne odpoledne odjeli zájemci z řad žáků a jejich rodičů do Nového Města na Moravě, kde je čekal velký biatlonový zážitek - sprint mužů na 10 km. Lístky, které měli zdarma, domluvila škola s organizátory Světového poháru.

Na prosinec ještě plánujeme:

- V úterý 20. 12. se v místním kulturním domě uskuteční školní besídka s názvem Pohoda Vánoc.
- 21. 12. proběhne již tradiční „Vánoční dortování“ pro žáky II. stupně a na I. stupni si žáci užijí projektový den s vánoční tematikou.

Co o některých akcích školy žáci napsali:

K-centrum Noe

Dne 27. 9. 2016 jsme navštívili K-centrum Noe v Třebíči, zařízení, které se zabývá problematikou drog na Třebíčsku.

Do Třebíče jsme vyjeli od školy ráno v 7:10 autobusem. Když jsme přišli do centra, uvítal nás jeho vedoucí pan Žák. Ukázal nám všechny místnosti, které tam mají, potom jsme se posadili a pan Žák nám vyprávěl základní informace o K-centru. V druhé části našeho setkání mluvil i o svém životě, protože byl sám v minulosti závislý na drogách. Na závěr jsme se mohli zeptat i na otázky, co nás zajímaly.

V K-centru Noe jsme strávili přibližně 2 hodiny. Potom už jsme museli jít zpátky na autobusové nádraží, abychom stihli autobus do Čáslavic.

K-centrum jsme navštívili, abychom viděli, v jakém prostředí pomáhají závislým. Bylo zajímavé slyšet skutečný příběh drogově závislého, kterému se podařilo dostat se ze své závislosti a dál pomáhat druhým.

Tomáš Barák, David Eliáš a Anna Vaňková – 9. ročník

Exkurze „Po stopách baroka“

V úterý 25. října se naše 8. třída vydala na výlet do Žďáru nad Sázavou. Naším doprovodem byly paní učitelky Kulhánková a Štěpková.

Na výlet jsem musela vstávat brzy ráno, jelikož jsem po ránu velmi pomalá. Náš autobus odjížděl z Třebíče, takže jsme se tam museli dopravit autem. Já měla jet s Michalem, ale špatně jsme se domluvili, a tak mě nakonec do Třebíče vezla máma. Po příjezdu se mi ulevilo, protože jsem si myslela, že jsem přišla pozdě a všichni už odjeli. Ale naštěstí do odjezdu zbývalo ještě hodně času.

Cesta autobusem probíhala klidně. Všichni byli velmi unavení, takže každý určitě na chvíli usnul. Tedy alespoň já ano.

Z Třebíče jsme přijeli do Velkého Meziříčí, tam byla malá přestávka a asi po 15 minutách čekání naše cesta do Žďáru nad Sázavou pokračovala. Projížděli jsme přes mnoho vesniček, o kterých jsem ani nevěděla, že existují. Když v tom najednou jsem uviděla ceduli s nápisem Žďár nad Sázavou.

Vystoupili jsme na nádraží a vydali se do kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře. Řídili jsme se podle značek, které byly kolem silnice.

Ušli jsme asi 2 kilometry a potom následovalo stoupání po dlouhém schodišti. Vyšli jsme ke kostelu a já si se smíchem řekla, že jsem asi někde cestou po „nekonečném schodišti“ ztratila plíce. Uvnitř kostela mi byla zima, jelikož jsme po cestě trochu zmokli.

Ale bylo to tam nádherné, líbily se mi sochy, jejich vzhled, vypadaly jakoby byly živé. Na stropě kostela je jazyk, který má představovat mlčenlivost Jana Nepomuckého. Kostel je postaven v barokně-gotickém slohu a navrhl jej architekt Santini, kterého napadl geniální nápad postavit kostel ve tvaru pěticípé hvězdy. Jak už asi někteří z nás vědí, sv. Jan Nepomucký měl okolo hlavy pět hvězd. Přijde mi to jako skvělý nápad, takže Santinimu dávám palec nahoru. Vůbec se nedivím, že je tento kostel zapsán na seznamu UNESCO.

Jakmile prohlídka skončila, sešli jsme dolů „nekonečné schodiště“ a já našla své plíce, které jsem ztratila cestou ke kostelu.

Díky bohu za to, že muzeum, do kterého jsme šli po prohlídce kostela, bylo pod ním. V muzeu jsem se dozvěděla spoustu věcí, které jsem nevěděla. A přijde mi super, že tam nebyl někdo, kdo by nám o různých vitrínách povídal. Dostali jsme totiž sluchátka a k nim přehrávač, na kterém jsme si vše pouštěli. Bylo to zajímavé a myslím, že i originální. Tohle jen tak každé muzeum nemá.

Z muzea jsem odešla s úsměvem, protože se mi to líbilo a rozhodně jsem se nenudila.

Když jsme došli na náměstí, dostali jsme na chvíli rozchod. Většina spolužáků si koupila jídlo. Já jsem si ho musela koupit taky, protože jsem měla ohromný hlad.

Vypršel čas rozchodu a my se vydali na autobusové nádraží. V autobuse bylo strašně moc cestujících, že mi bylo až líto těch, co museli stát.

Domů jsme jeli opět autobusem a přestupovali jsme ve Velkém Meziříčí. Na zastávce jsme však čekali dlouho a autobus pořád nikde. Nakonec jsme zjistili, že naši zastávku kvůli objížd'ce autobus vynechal. Museli jsme tedy jít na autobusové nádraží,

kde jsme počkali na další spoj do Třebíče. Nadšená jsem z toho moc nebyla, ale hodina čekání rychle uběhla.

Tento výlet s mojí třídou se vydařil a doufám, že v blízké době bude další.

Tereza Trutnová -
8. ročník

Výlet do Vídně

Rády bychom vás seznámily s našimi zážitky z podzimního výletu do Vídně. Bylo jich opravdu spousta, ale podělíme se s vámi jen o některé.

Začneme jízdou autobusem, která byla podle nás nejlepší z celého výletu. Během jízdy do Rakouska nám průvodce říkal informace a zajímavosti o Vídni. Po příjezdu jsme šly na náměstí, kde jsme viděly kostel sv. Štěpána, který byl překrásný a veliký. Bylo pro nás opravdu těžké ho vyfotit celý, ale ve třídě máme šikovné chlapce, kterým se to podařilo. Cestou jsme našly spousty značkových obchodů např. Swarovski, Desigual a ostatní. Naším dalším zážitkem byl čas strávený ve dvouhodinové frontě do parlamentu. Po dlouhém a úmorném čekání jsme se dostaly do budovy, kde jsme se procházely a viděly spoustu důležitých lidí. Poté bylo možné se vyfotit v senátu. Samozřejmě nechyběly ani reklamní propisky, ze kterých jsme měli všichni radost a plné kapsy. Potom jsme šly pro reklamní balonky, které nás také obrovsky potěšily. Vzápětí naše kroky směřovaly do dvou muzeí. První bylo přírodovědné, druhé umělecké, protože byla muzea postavena zrcadlově naproti sobě, byla na chlup stejná. Po návštěvě muzeí jsme unaveny čekaly na autobus, který nás dovezl do vojenského muzea, kam už se nikomu nechtělo.

Byly jsme opravdu rády, když jsme se unavené a zničené vrátily do autobusu. Při zpáteční cestě jsme si všichni vyměňovali zážitky z Vídně.

Výlet se nám moc líbil a jsme rády, že jsme se ho zúčastnily.

Barbora Binková
a Adéla Špačková - 9. ročník

Mikulášská nadílka

Ráno v pondělí 5. prosince jsme přišli do školy, ale nečekalo na nás učení jako obvykle, protože letos na nás přišla řada a naše třída si připravila pro ostatní žáky naší školy a školky mikulášskou nadílku. Nejprve jsme se převlékli do kostýmů - Mikuláš byl Martin, za anděle se převlékly Adéla s Markétou, ostatní členové naší třídy šli za čerty.

První zastávka byla v první třídě, kde nám děti slíbily, že už budou hodné. Poté jsme šli po schodech dolů do 2. a 3. třídy. Tam jsme vzali pár zlobivců a pohrozili jsme jim, že pokud budou pořád zlobit, museli bychom si je odnést k nám do pekla. Poté jsme zamířili do 4. třídy, i tam se našlo pár zlobivých dětí. Následovala 5. třída, kde nám nechtěli říct básničku, ale ani zazpívat písničku. Nezbylo nic jiného než čapnout pár provinilců a vzít je do našeho revíru. Nakonec nám žáci s velkým úsilím a mizerným výsledkem zazpívali písničku Skákal pes.

Po krátké pauze jsme se přemístili do 6. Třídy. Jelikož u šestáků je celá řada nezbedníků, museli zakročit naši čerti. Naházeli největší hříšníky do pytle a odnesli si je do pekla. Uvidíme, jestli se jejich chování alespoň trochu zlepší...

V 7. třídě jsme vytáhli k nám do pekla skoro všechny, sedmáci totiž nejméně spolupracovali, nechtěli říkat básničku, ani zpívat... Na závěr na nás čekala největší výzva na škole, 8. třída. Nejenže nám v této třídě dalo nejvíce zabrat odtáhnout ty největší zlobivce, ale ještě půlka z nich okradla peklo o několik lízátek!

Byli jsme opravdu rádi, že jsme naše mikulášské putování zakončili ve školce u nejhodnějších dětí. Protože ve školce, na rozdíl od školy, nejsou zlobivé děti, zůstali čerti vzadu a sladkosti rozdávali pouze andělé a Mikuláš.

Ladislav Němec, Lukáš Svoboda a Lucie Venhodová - 9. ročník

Výběr z žákovských prací

Mikuláš s čerty a anděly jsou vždy pro menší děti velkým zážitkem. Třetákům dokonce paní učitelka připravila na toto téma projektový den, kdy jejich pracovní listy do matematiky byly plné příkladů, v nichž hlavní roli měli čertíci, a také úkoly do českého jazyka je provázel čertík Bertík. A jak se některým povedl nejnáročnější úkol - tvorba čertí pohádky, posuďte sami.

O princezně Lucindě a pekle

Jednou žil jeden král, který měl tři dcery. Nejmladší se jmenovala Anna, prostřední Hana a nejstarší Lucinda. Anna byla namyšlená a zlá. Hana byla zákeřná, zlomyslná a všechny kritizovala. Lucinda byla hodná, milá, šikovná a narozdíl od Anny a Hany nechtěla být princeznou. Jednou večer chodil Mikuláš s andělem a čertem. Přišli i na zámek, kde Lucinda, Anna a Hana žily. Čert se rozhodl, že vezme Lucindu do pekla, vzal pytel a strčil ji do něj. V pekle Lucindu z pytle vyndal a vedl ji za Luciferem. Lucifer řekl: „Necháme si tě tu jako čertíci, nebo snad chceš sloužit jako služka?“ Lucinda odpověděla: „Budu čertice a budu tu s vámi bydlet.“ A Lucindu už ve světě lidí nikdo nikdy neviděl.

Sára Gothardová

O malém čertíčkovi

Jednou kdysi dávno se narodil čertík, který se jmenoval Macourek. V čertích hloupostech byl jednička. Čas plynul a z malého čertíka už není malý čertík. Jsou mu čtyři roky. Každý z čertů si ho chválí, protože dělá lumpárny, že by je ani nejstarší čert nezvládl. Macourek se jednou, tuším v úterý, rozhodl, že půjde postrašit lidi. „Můžeš“, řekla mu maminka. Čertík tedy přišel k domu a zazvonil. Otevřela jedna paní. A čertík říká: „Proč jsi tady? Potřebuji postrašit děti, ne tebe!“ Maminka tedy zavolala děti. „Jéé, to je krásný čertík“, zvolaly děti, „vypadá jako člověk, nechceš tu s námi žít?“, zeptaly se ho a čertík souhlasil. Žil tam s nimi až do smrti.

Tadeáš Parkan

Čertovská pohádka

Žila byla jedna rodina a ta rodina byla zvláštní. A víte, proč byla zvláštní? Protože to byla čertovská rodina, která bydlela v hlubokém lese, ve starém mlýně, ve kterém strašilo. A pak najednou tam v tom lese ťuky, ťuky, ťuk! Nejmladší čertík šel otevřít. Když otevřel, uviděl Mikuláše s andělem. Zavolal tatínka: „Tati, tati, táto!“ Tatínek přišel a ptá se: „Proč mě voláš?“ Čertík odpověděl: „Máš návštěvu.“ „A kdo to je?“ ptá se tatínek. „To je Mikuláš s andělem.“ odpovídá čertík. „A co chtějí?“ zeptal se tatínek. „Asi tebe, abys s nimi chodil po vesnicích a městech.“ odpověděl malý čertík.

Jana Fojtíková

Milí čtenáři, Katka Outolná z 9. třídy by se s vámi ráda podělila o úryvek ze své povídky Mořské hvězdice.

Mořské hvězdice

Mám důležitý úkol, právě jsem se to dozvěděla. Hned jsem si řekla, zvládnu to vůbec? Tenhle úkol měli dát někomu zkušenému a ne mě, holce, které je teprve 16 let. Vystrašená a koktavými slovy jsem dědovi, mému králi, řekla: „Já, ale to nejde.“ Děda se na mě upřeně dívá a já s tlučéním srdce naříkám. Chtěl mi něco říct, já ho ve slovech však předběhla a začínám s vysvětlením. „Dědo, je mi jen 16. Jak bych já, nezkušená mořská panna, mohla zachránit mořský a zároveň i lidský svět? Ani nevím, kde bych měla začít.“ Děda se mi zahledí do mých jasných očí, které jsem zdělila po mé matce. „Vypadáš přesně jako tvá matka.“ Řekl upřímně i sladce a já se poté trochu uklidnila. Jenže můj milovaný dědeček naváže vyprávěním o nové etapě mého života, o které samozřejmě nic nevím. „Marion, je čas ti něco povědět.“ Povídá a dodává: „Jak už víš, narodila ses v noci a tvá matka po porodu zemřela. To jediné jsme ti řekli. Akorát nevíš všechno, má milá. Přišla jsi na svět v noci při úplném zatmění měsíce. Tvoje maminka kvůli silnému kouzlu podlehl vážným zraněním. Ty jsi, díky mé dceři, tvé matce, získala dost vzácné schopnosti. Využij je tedy k úkolu, který ti byl přidělen.“ Tato slova mě tvrdě zasahují do mého srdce. Cítím, jak se mi, i přes mou bolest, derou slzy do očí. Proto také ze sebe vydávám našťavaný zřetelně křičící hlas, až mě to zamrzí. „Díky čemu, že moje maminka zemřela a nikdy jsem jí nepoznala? O takovou sílu nestojím!“ Děda se mě snaží uklidnit, ale příliš mu to nevychází. Po několika minutách či sekundách se uklidňuju sama. Uvědomuji si, že by to maminka takhle určitě nechtěla a teď беру záchranu celého světa vážně, jako pravá mořská panna...

Náš zvěřinec

Ráda bych vám představila naše zvířátka.

Nejnovější přírůstek našeho zvěřince se jmenuje Ferda. Je to korela chocholatá bělohlavá. Má zajímavou perleťovou barvu a ráda jí ptačí zob. Rodiče říkali, že v minulém životě musel být hadem, protože když se naštvě, tak se nafoukne a syčí.

Dalšími zvířátky jsou kocouři Blek a Pan Ponožka. Blek je celý černý a Pan Ponožka je černý s bílými tlapkami. Kluci rádi jí maso, granule a mléko s piškoty. Taky si spolu rádi hrají. Už zkoušeli chytit papouška přes okno.

Mým nejoblíbenějším zvířátkem je pes Ben. Nejedná se o žádnou rasu, ale pouliční směs. Ben má béžovou barvu, rád jí maso a granule. Jeho nejoblíbenější hračkou je míč. Mohu říct, že je lepší fotbalista než můj bratr.

Karolína Nováčková - 6. ročník

Setkání s hvězdou

20. srpna tohoto roku jsem šla s kamarádkou Nikčou na kapelu Sebastian. Koncert se konal v Třebíči na Slavnostech Tří kápí a začínal v osm hodin večer. Hlavním členem této skupiny je Sebastian Navrátil, který zpívá a hraje na kytaru. Dále tam jsou dva kytaristé, a to Vojta Drahekoupil a Kuba Mahdal. Poslední z nich je Richard Gardner, jenž hraje na bicí. Singly, které vydali, se nazývají Toulavá, Záchranný bod a Až na to přijde.

Do Třebíče jsme přijely dřív, abychom mohly stát vepředu, což se nám splnilo, a stály jsme hned za zábradlím. Koncert byl úžasný a moc jsem si ho užila. Když dozpívali poslední písničku, řekli, že po ohňostroji se budou podepisovat a fotit. Šly jsme si tedy stoupnout do fronty. Až na nás přišla řada, dala jsem Nikči svůj telefon, aby mě s nimi vyfotila. Už jsem stála vedle nich, když mi Sebastian zaklepal na rameno a ptal se mě, jestli znám Harryho Pottera. Všichni se tam smáli a já jsem byla úplně mimo a netušila, která bije. Potom mi ukazoval na čelo a ptal se mě, jestli vím, co tam Harry měl. Nechápala jsme ho ještě víc a už vůbec to, co je tam tak k smíchu. Až když mi Nikča ukázala na telefon, došlo mi, že tím myslel, že na něm nemám nastavený blesk. Byla už tma, a tak by na té fotce nebylo logicky nic vidět. Vzala jsem si mobil od Nikči a pokoušela jsem se marně nastavit blesk. Jsem totiž takový antitalent na telefony, a tak jsem poprosila Sebastiana, jestli to neumí. Vzal si ode mě telefon, ale nejspíš tam také neuměl blesk nastavit, a tak ho podal ještě Kubovi, kterému se to naštěstí podařilo. Mohla jsem se tedy s nimi konečně vyfotit. Poděkovala jsme jim a teď byla řada na Nikči. Dostala jsem do ruky její mobil a když už jsem chtěla zmáčknout „vyfotit“, řekla mi Nikča, že držím ten telefon obráceně, to znamená vebkamerou sobě do ruky. Nakonec jsme si šly ještě pro podpisy, na které jsme málem zapomněly, a jely domů.

Byl to nezapomenutelný koncert. Už se moc těším, až půjdu na další v listopadu.

Kamila Šoukalová - 8. ročník

Projekt „Červená karkulka“

Žáci na druhém stupni dostali za úkol zpracovat různými způsoby postavu Červené karkulky. V 6. třídě vymysleli o Karkulce básničku, v sedmičce zpracovali její deník, osmáci ji charakterizovali a v 9. třídě dokonce vymysleli pomocí dialogů nový konec známé pohádky. Nyní můžete posoudit, jak se jim to vše povedlo.

O Karkulce

Poslala maminka Karkulku,
ať babičce přinese okurku.

Karkulka slušně odpověděla
a za babičkou spěchala.

Karkulka šla přes les,
kde ji potkal zlý pes.

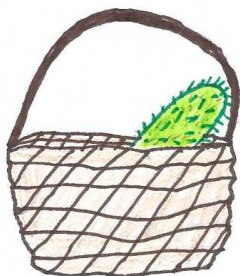
Vlk Karkulku předběhl,
na nic nečekal a obě snědl.

Nebyl to pes, byl to vlk,
hned jak ji uviděl, na ni mrk.

Že půjde myslivec kolem,
to by nikdo nehádal,
přiskočil a hbitě vlkovi břicho rozpáral.

„Karkulko, kampak to jdeš?“
„K babičce přes širý les.“

Vytáhl babičku s Karkulkou,
i s tou zelenou okurkou.

Natálie Zikmundová a Eliana Křivánková – 6. ročník

Karkulčin deníček

Můj milý deníčku! Dnes ti musím napsat něco moc důležitého, co se mi včera stalo.

S maminkou jsme pekly dort. Byl jahodový a na vršku měl napsáno „Babičce“. Ten den totiž měla moje babička narozeniny, a tak jsme ji musely něco upéct.

Mamka mi ho dala do košíku a přidala tam i víno. Než jsem si oblékla červené oblečení, poučila mě slovy: „Hlavně se nebav s někým, koho neznáš!“

Zavázala jsem si tkaničku u druhé boty a podívala jsem se na maminku: „Neboj, mami“, usmála jsem se a vesele vyběhla z domečku. Samozřejmě jsem nečekala, že asi tak v polovině cesty směrem k babiččinu domku potkám VLKA!!!!

„Kampak to jdeš, holčičko?“ zeptal se mě a já jsem mu zdvořile odpověděla: „Za babičkou. Má dnes totiž narozeniny!“

Když jsem se zmínila o babičce, vlk sebou překvapivě trhnul.

„A kdepak bydlí tvoje babička?“ ptal se mě dál a já mu už trochu mrzutě odpověděla: „Na konci lesa, pane, a už mě nechte jít, jinak přijdu pozdě!“ skončila jsem náš rozhovor, protože jsem si vzpomněla, že mi mamka říkala, ať se s nikým cizím nebavím.

Vlk plnou rychlostí vystartoval někam do lesa. Neměla jsem čas zkoumat kam, protože babička na mě už čekala. Přišla jsem k její chaloupce a otevřela dveře. Vlastně jsem je ani otvírat nemusela, protože byly dokořán. Nijak mě to nezarazilo, jelikož babička byla zapomnětlivá. Vešla jsem dovnitř a vyjeveně zírala na babičku. Byla divná! Hoodně divná!

„Proč máš tak velké uši, babičko?“ tázala jsem se.

„Abych tě lépe viděla, Karkulko,“ odpověděla mi babička.

„A proč máš tak velké oči babičko?“ tázala jsem se ještě víc.

„Abych tě lépe viděla, Karkulko,“ odpověděla babička.

„A babičko, proč máš tak velké.... ZUBY?“ doslova jsem se lekla.

„Abych tě mohl sežrat, Karkulko,“ odpověděla babička a já se uklidnila. Ale přece jenom mi na té větě něco nesedělo...

„Cože jsi to říkala, babičko?“ zeptala jsem se pro jistotu ještě jednou.

„Aby TĚ mohl SEŽRAT!“ odpověděla mi babička. Teda vlastně vlk v šatech mojí babičky. Zvíře vyskočilo z postele přímo na mě. Naštěstí jsem uskočila na stranu a začala rvát: „Pomooooc! Chce mě sežrat vlk!“

Najednou se ve dveřích objevil pan myslivec! Můj zachránce! To jsem si tak neuvěřitelně oddychla, když svázel vlka kolem krku a přivázel ho ke stromu před chaloupkou!

„Jsi v pořádku, Karkulko?“ zeptal se mě pan myslivec a já jsem řekla: „Ano, ale chybí mi babička“

A najednou! Otevřela se skříň a z ní vyskočila babička. Živá a zdravá!

A tak to všechno dobře dopadlo. S babičkou a panem myslivcem jsme si pochutnali na dortu a vlka pan myslivec nechal přivázaného před domkem, aby babičku hlídal.

Kateřina Hrušková – 7. ročník

Charakteristika Červené karkulky

Popisují Červenou karkulku ze stejnojmenné lidové pohádky.

Je to mladá dívka okolo deseti let. Má malou štíhlou postavu. Její krátké hnědé vlasy rámuji oválný obličej. Usměvavou tvář jí zdobí pihy okolo nosu. Modré oči rozjasňují úzké obočí. Oblečená je téměř celá do červené a na hlavě nosí červený čepeček zvaný karkulka - od toho dostala jméno Červená karkulka.

Karkulka už od pohledu vypadá jako milá dívka, která ráda pomáhá ostatním. Jelikož je ještě mladá, občas svou maminku neposlechne. Také je velmi statečná, odvážná a někdy moc důvěřivá.

Pohádku Červená karkulka jsem si vybrala, protože se mi líbí, má šťastný konec a je také trochu napínavá.

Nikola Stručovská - 8. ročník

Dokončení pohádky O Červené karkulce

Všichni známe pohádku O Červené karkulce. My žákyně 9. ročníku jsme se zamyslely nad tím, že v pohádce byl spáchán trestný čin. Začaly jsme se tím více zabírat a chtěly bychom vše vyřešit. Při vyšetřování budeme postupovat opatrně a důkladně. Chceme vědět pravdu, navrhnout potrestání viníků a dokončit tak děj známé pohádky.

Vyšetřovatel: Dobrý den, Červená karkulko, babičko a myslivče. Mohli byste nám říct, co jste dělali včera okolo druhé hodiny odpolední? Doslechli jsme se, že jste spáchali trestný čin.

Červená karkulka: Přiznávám se, že jsem mu ublížila, ale nebyla jsem v tom sama.

Vyšetřovatel: A mohla bys nám říct, s kým jsi tam byla?

Červená karkulka: Noo ... Byla tam moje babička a náš místní myslivec.

Vyšetřovatel: Děkuji za přiznání. Jelikož nejsi plnoletá, nemůžeme tě potrestat. A tak si musíme pozvat tvoji babičku, která byla s tebou u vraždy.

Vyšetřovatel: Milane, doved' mi sem prosím babičku Červené karkulky.

Milan: Už jdu pro ni, šéfe,Tak pojd'te, babičko.

Babička: Ježíš marja! Už jdu!

Vyšetřovatel: Zdravím Vás, babičko. Jste tady ohledně vyšetřování vraždy vlka. Tím, že jste ho hodili do vody, jasně ukazujete to, že jste chtěli po sobě zahltit stopy. Jednalo se tedy o předem promyšlený násilný trestný čin. Nejenže jste zabili vlka, ale zatáhli jste do toho i nevinnou dívku, která je ještě k tomu nezletilá.

Babička: A co jsem jako měla dělat!? Když vlk snědl mojím vnučku. Museli jsme se nějak bránit. A všechno to byl myslivcův nápad.

Vyšetřovatel: A to všechno chcete nechat na krku myslivcovi?! No jak myslíte, ještě si předvolám myslivce.

Vyšetřovatel: Milane, zavolej mi prosím pana myslivce.

Milan: Jasně, šéfe!

Myslivec: Zdravíčko, pane vyšetřovateli. Co potřebujete?

Vyšetřovatel: Dobrý den. Vy byste měl vědět, proč tu jste.

Myslivec: Vůbec nevím, o čem to mluvíte.

Vyšetřovatel: A co jste tedy včera dělal kolem druhé hodiny odpolední?

Myslivec: Byl jsem na lovu a potom jsem si šel domů odpočinout a naobědvat se.

Vyšetřovatel: Slyšel jsem jiné tvrzení ... Slyšel jsem, že jste šel k babičce a tam jste uviděl ležet vlka a v něm údajně byla Červená karkulka. S babičkou jste šli a rozřízli vlkovi břicho, ze kterého jste vytáhli celou oslizlou Červenou karkulku. Potom jste navrhl, že donesete kameny a dáte mu je do břicha, abyste se ho tak zbavil... Zajímá nás, proč jste tedy břicho jen nezašil a nenechal vlka žít. I když jste myslivec, žádný zákon Vám nedovoluje, abyste zabil takové vzácné zvíře.

Myslivec: No dobře ... Byl jsem to já, ale udělal jsem to jen kvůli babičce, kterou už roky tajně miluji.

Vyšetřovatel: Jste tedy odsouzen na dva roky do vězení a budete muset chodit na veřejně prospěšné práce. Na shledanou.

O tři roky později se myslivec s babičkou vzali. Červená karkulka lesní cestou chodí dodnes. Všichni jsou šťastní a spokojení ...

A tohle je naše verze Červené karkulky.

Rozhovor se spisovatelkou

*Ve čtvrtek 15. prosince k nám do školy zavítala spisovatelka Michaela Fišarová, která měla pro naše děti připravené autorské čtení. Žáky z I. stupně seznámila se svou knihou *Náš dvůr má tajemství a žákům II. stupně představila svou prvotinu *Nikolina cesta*, knížku zaměřenou na problematiku domácího násilí. Po skončení besedy jsme paní spisovatelce položili otázky, které nás zajímaly.**

Jakou jste napsala první knížku a kdy? To byla právě ta *Nikolina cesta*, která byla vydaná v roce 2012. V roce 2013 získala Zlatou stuhu za nejlepší knížku pro mládež.

Takže ta vás hodně proslavila? Svým způsobem ano, dost mi pomohla k tomu, abych mohla potom psát i další knížky.

Kolik jste napsala knížek? Doposud jsem vydala čtyři knížky, další tři jsou napsané, takže celkem sedm.

Co vás dovedlo ke psaní knížek? Když mně bylo třináct let, tak jsem napsala svou první knížku do takového notýsku, který jsem potom dala své mamince k narozeninám. Tenkrát jsem si říkala, že až budu velká, chtěla bych se stát spisovatelkou. To se mi podařilo, sice to nějaký čas trvalo, protože jsem musela počkat, než moji synové povyrostou, abych měla na to psaní trochu víc času. Takže vidíte, že když vy si třeba něco usmyslíte, umanete, řeknete si něco, co byste chtěli potom do budoucna dělat, že se vám to klidně může podařit, hlavně abyste šli za tím rádi a dělali to rádi.

A vaši synové třeba taky chtějí být spisovateli? To nevím, docela se jim slohy daří, ale zatím neprojevili zájem, že by se rádi stali spisovateli, tak uvidíme, co život přinese.

Máte nějaký spisovatelský vzor? Mám ráda hodně spisovatelů, k jejichž knížkám se s oblibou vracím. Jako dítě jsem si vybírala humornou literaturu, třeba Mikulášovy patálie. Taková moje první dětská knížka byl *Kvak a Žbluňk*. Tu jsem později četla i mým synům, než se sami naučili číst.

Živí vás jenom psaní knížek nebo i něco jiného? Jsem učitelka, jak už jsem při besedě říkala, takže učím na základní škole český jazyk na druhém stupni. Pracuji na zkrácený úvazek, protože úterky a čtvrtky věnuji besedám ve školách a v různých knihovnách, kam si mě pozvou. takže samozřejmě to učení a psaní knížek a psaní toho scénáře uvidíme jestli to bude úspěšné. Jestli i tohle mě bude živit to ještě nevím to je cesta nevyzkoušená.

A máte nějaké jiné záliby než psaní knížek? Taky hraji divadlo a právě teď píšu filmový scénář ke knížce *Náš dvůr má tajemství*. Doufám, že se podle toho podaří natočit film. Takže mám teď v poslední době pocit, že nemám ani minutu volnou, protože veškerý svůj volný čas věnuju psaní, besedám nebo zmíněnému scénáři.

Za jak dlouho průměrně napíšete knížku? Trvá to zhruba rok, ale neznamená to, že bych rok vkuse tu knížku psala. Celý ten proces, kdy se kniha píše, různým způsobem upravuje a připravuje se na to vydání, trvá ten rok. Zatímco se upravuje jedna knížka, vy už zase třeba máte prostor k tomu, abyste psali jinou.

A jsou vaše knížky překládané do jiných jazyků? Zatím ne, protože ty moje knížky se tak úzce vážou k českému prostředí, že je dost těžké je přeložit do jiného jazyka a využít je v nějakém jiném prostředí. Svým způsobem je to výhoda, že se mé knížky vážou na české prostředí, protože zase tolik dětských knížek, které by vyloženě vycházely právě z našich měst a vesnic, není. Na druhou stranu jsou tady z toho důvodu vlastně nepřeložitelné, protože se opravdu týkají českých dětí.

Které nakladatelství vám knížky vydává? Nakladatelství Albatros.

Rozhovor připravily a vedly žákyně 8. ročníku – Natálie Mutlová

Kamila Šoukalová

Nikola Stručovská

Trocha luštění pro malé i velké

Popletený text

Pozorně si přečtete text a opravte v něm chyby. Z písmenek, které se do textu přিপletly navíc, pak po řádcích sestavte tajeuku.

V jednom chladném pokvečeru si malá šedá myška začala hledat skryš, místo, kde by si udělala na noc pelíšek.

Při hredání se dostala až do tmavého chlěva. Cítila pod tlapkami stébba slámy a tak se radovala, jak si pákně na spaní ustele. Když trochu začala v šeru vidět, zjistisa, že tu není sama. U žlabu stál uvázaný oslík a vedle něho ještě vůl. Proto tady bylo přece tnochu tepleji než venku. „Takže budu mít dokénce společnost,” pomyslela si myška. Dlouho neváhala a dala se do stlaní pelíšku.

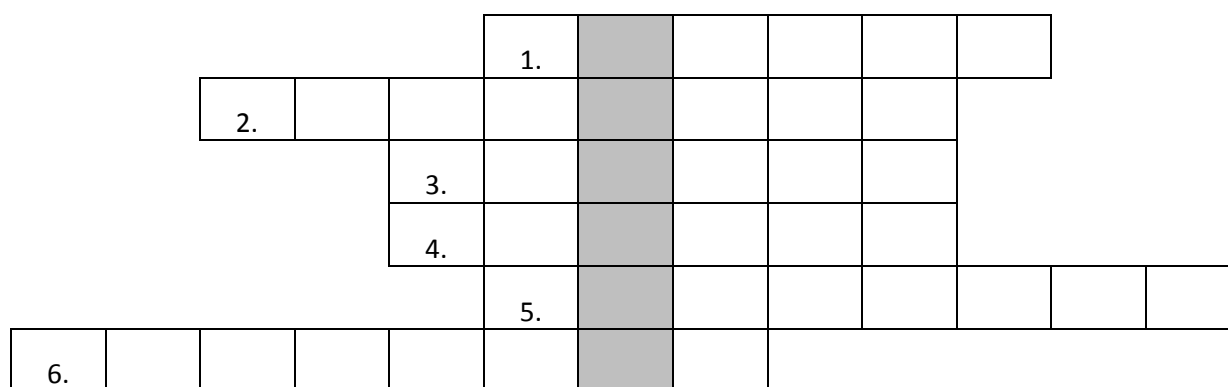
Sotva ho dokončila a spovojeň se stulila do slámy, slyší vánku kroky a pak také hlasy. Vrzla dvířka od chlěva a v nich se objevily dvě postavy poutníků. Záře z jenich lucerny hned naplnila celý prostor chlěva. Vypadali velmi unavení. Muž se rozhlédl a nabral do nároče slámu. Přichyctal z ní lože a položil na ně svůj plášť. „Odpočiň si, Maria, sice není tenhle náš nocleh přeliš pohodlný, ale máme střechu nad hlavou a přespat se tu dá,” povídá Josef. „Děkuji ti, Josefe, jsi dabrý, ale pojd’ si už také lehnout, vždyt’ musíš být unahený,” říká Maria. Myška ještě slyší, jak společnou modlotbou děkují Pánu Bohu za prožitý den a pak už je ticho.

Myška začíná podřimovat, ale najednou se zprudka produdí. Všude kolem je plno světla, slyší brečet právě narozené děťátko a ještě tak nádherný zpěv andělů, že chvíli nechápe, co to znamená. Vykoukně ze své skryše a opdavdu - narodilo se děťátko. Jak je krásné a andělé zpívají do všech stran. Myška cítí, jak se od maličkého rozlévá veliká radost a pokoj do celého okolí. A vidí, jak se Maria šťastně usmívá na svého syna. A u dveří se objeví první udýchaní paskýři, aby viděli to, co jim anděl před chvílí zvěstoval. V úžasu poklekají a skládají před děťátko své skromné dárky...

Připravil Martin Hanzal - 8. ročník

Křížovka pro I. stupeň

1. Co se zapaluje v době adventu?
2. Na co koukáme o Vánocích v televizi?
3. Kdo chodí 5. 12. s Mikulášem a čertem?
4. Pohádka mívá šťastný ...
5. Co se peče před Vánocemi?
6. Ježíšek dává dárky pod ...

Křížovku připravil Richard Polický - 8. ročník

Vánoční přání

Komiks vytvořila Anna Vaňková - 9. ročník

